*Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. Ina Pruteanu)*
*Dosarul nr. 3r-665/25 (2-25027379-02-3r-29102025)*

**D E C I Z I E**

4 mai 2026
mun. Chișinău

**Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru**

Completul de Contencios Administrativ în componența:
Președintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorii Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând în ordine de recurs, recursul declarat de către Toma Denis, reprezentat de avocatul Jomir Eudochia, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 6 octombrie 2025, adoptată în cauza în ordine de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată înaintată de Denis Toma, prin intermediul avocatei Eudochia Jomir, împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea procesului-verbal de preluare a bunurilor la evidență nr. ***** din 21 martie 2024 emis de Serviciul Fiscal de Stat,

**a c o n s t a t a t:**

**Poziția instanței de fond:**

La 3 martie 2025 Denis Toma, prin intermediul avocatei Eudochia Jomir, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea procesului-verbal de preluare a bunurilor la evidență nr. ***** din 21 martie 2024 emis de Serviciul Fiscal de Stat.

În argumentarea cererii de chemare în judecată a invocat că, la 30 decembrie 2024 a recepționat de la Serviciul Fiscal de Stat răspunsul cu nr. ***** din 19 decembrie 2024. Astfel, a fost informat că bunul imobil, amplasat în *****, cu suprafața totală de 30,3 $m^2$, nr. cadastral *****, a fost preluat la evidență de către Serviciul Fiscal de Stat, ca bun imobil fără stăpân, în baza procesului-verbal de preluare a bunurilor la evidență cu nr. ***** din 21 martie 2024, iar copia procesului-verbal a fost anexată la răspuns.

A indicat reclamantul că nu este de acord cu procesul-verbal al Serviciului Fiscal de Stat de preluare a bunurilor la evidență cu nr. ***** din 21 martie 2024, din motivul că, potrivit ordinului nr. ***** la ocuparea spațiului locativ în *****, cet. Poilov Ludmila i-a fost repartizat în baza deciziei Primăriei or. Ialoveni nr. 04/11 din 17 aprilie

1997, apartamentul nr. *****, situat pe strada *****, componența familiei, conform ordinului, fiind următoarea: 1) Poilova L. - loc de bază, 2) Poilov V. - soțul, 3) Poilov D. - fiul. defunctul, Poilov Dmitri, în urma decesului mamei sale, Poilova Ludmila, a.n. ***** și decedată la *****, devenind unicul succesor al mamei sale, Poilova Ludmila, nu a reușit să privatizeze apartamentul din *****.

Conform certificatului de calitate de moștenitor, eliberat de notarul, Alexandra Piatac *****, în temeiul art. 1558 din Codul civil, cet. Toma Denis, a.n. *****, are calitatea de moștenitor după decesul cet. Poilov Dmitri, născut la data de ***** și decedat la *****.

Conform certificatului de moștenitor testamentar din 13 ianuarie 2020, eliberat de notarul Alexandra Piatac, se atestată că moștenitorul la întreg patrimoniul succesoral rămas după decesul cet. Poilov Dmitri, a.n. *****, cu ultimul domiciliu *****, decedat la data de *****, în temeiul testamentului nr. 454 din 6 iunie 2019, este cet. Toma Denis, a.n. *****. Totodată, notarul a indicat că, către moștenitor trec toate drepturile patrimoniale și obligațiile defunctului, cu excepția celor care prin natura lor, sunt legate în mod inseparabil de persoana defunctului sau care, potrivit legii, nu se pot transmite de la o persoană la alta.

La 23 octombrie 2024 a depus în adresa Comisiei Raionale Ialoveni pentru Privatizarea Fondului de Locuințe o cerere privind privatizarea apartamentului, situat în *****. Această cerere se află în prezent în proces de examinare.

Astfel, la 20 ianuarie 2025 reclamantul a expediat în adresa Serviciului Fiscal de Stat o cerere prealabilă, prin care a elucidat noi circumstanțe, care nu erau cunoscute de către Serviciul Fiscal de Stat, și a solicitat anularea procesului-verbal nr. ***** din 21 martie 2024 al Serviciului Fiscal de Stat de preluare a bunurilor la evidență ca bun fără stăpân a bunului imobil, amplasat în *****, cu suprafața totală de 30,3 $m^2$, nr. cadastral *****.

Serviciul Fiscal de Stat de Stat a examinat cererea prealabilă nr. 01 din 20 ianuarie 2025 și a comunicat următoarele.

În conformitate cu prevederile pct. 64 din Regulamentul cu privire la modul de evidență, evaluare și vânzare a bunurilor confiscate, fără stăpân, sechestrate ușor alterabile sau cu termen de păstrare limitat, a corpurilor delicte, a bunurilor trecute în posesia statului cu drept de succesiune și a comorilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972 din 11 septembrie 2001, bunurile care nu au proprietar sau al căror proprietar nu este cunoscut se consideră bunuri fără stăpân și trec în proprietatea statului în temeiul hotărârii instanței judecătorești, pronunțate la cererea Serviciului Fiscal de Stat.

În procesul de acumulare a materialelor necesare, s-a stabilit că bunul imobil amplasat în *****, nu este înregistrat juridic în Registrul bunurilor imobile și informații referitor la proprietar nu sunt, respectiv, a fost preluat la evidența Serviciului Fiscal de Stat conform procesului-verbal de preluare a bunurilor la evidență nr. ***** din 21

martie 2024, ca presupus bun fără stăpân.

Astfel, dat fiind faptul că Denis Toma deține un certificat de moștenitor testamentar asupra patrimoniului rămas după decesul cet. Poilov Dmitri, a.n. *****, este în drept să inițieze procedura de înregistrare a dreptului de proprietate asupra bunului imobil.

Suplimentar, a relevat că, la 23 octombrie 2024, a depus la Consiliul Raional Ialoveni, Comisia Raională pentru Privatizarea Fondului de Locuințe cerere privind privatizarea apartamentului nr. *****, situat în *****, însă până în prezent nu a fost examinată această cerere.

Astfel, a considerat că procedura de înregistrare a dreptului de proprietate asupra bunului imobil este în curs de înregistrare și urmează a fi anulat procesul-verbal al Serviciului Fiscal de Stat de preluare a bunurilor la evidență cu nr. ***** din 21 martie 2024, ca bun fără stăpân a bunului imobil, amplasat în *****, cu suprafața totală de 30,3 m.p., nr. cadastral *****.

Prin **referința** depusă la 2 aprilie 2025, de către Serviciul Fiscal de Stat, a solicitat declararea inadmisibilă a acțiunii.

În susținerea poziției a indicat că, procesul-verbal de preluare a bunurilor la evidență nr. ***** din 21 martie 2024, nu lezează nici un drept al reclamantului.

Totodată, a notat că în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) lit. e), în coroborare cu prevederile art. 39 alin. (2), art. 17 și art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, sesizarea instanței de judecată de către orice persoană care în opinia sa revendică un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, încălcate prin activitatea administrativă, implică existența obligatorie a două condiții, și anume: existența încălcării unui drept sau libertăți legitime a reclamantului și încălcarea respectivă să fie cauzată printr-un act administrativ. La caz, a remarcat că reclamantul nu a indicat expres dreptul legitim sau libertatea stabilită prin lege pe care le consideră prejudiciate prin activitatea administrativă contestată.

În acest context, a indicat că, nu se identifică care drept al reclamantului în sensul legislației administrative a fost vătămat de către autoritatea fiscală, revendicarea căruia ar fi posibilă prin intentarea acțiunii în materia contenciosului administrativ.

Or, conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Conform art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă, în special când, reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Astfel, a reiterat faptul că reclamantul contestă procesul-verbal de preluare a bunurilor la evidență nr. ***** din 21 martie 2024, fără indicarea dreptului legitim sau libertatea stabilită prin lege pe care le consideră prejudiciate prin activitatea administrativă contestată, după cum, reținem faptul că nu au fost prezentate careva documente/înscrisuri care ar dovedi incorectitudinea actului contestat.

Consecvent, a menționat și faptul că, potrivit pct. 64 din Regulamentul cu privire la modul de evidență, evaluare și vânzare a bunurilor confiscate, fără stăpân, sechestrate ușor alterabile sau cu termen de păstrare limitat, a corpurilor delicte, a bunurilor trecute în posesia statului cu drept de succesiune și a comorilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 972 din 11 septembrie 2001, bunurile care nu au proprietar sau al căror proprietar nu este cunoscut se consideră bunuri fără stăpân și trec în proprietatea statului în temeiul hotărârii instanței judecătorești, pronunțate la cererea Serviciului Fiscal de Stat.

Având în vedere că argumentele invocate, precum și reieșind din faptul că actul contestat nu lezează nici un drept al reclamantului, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, Serviciul Fiscal de Stat, a solicitat declararea acțiunii intentată de Jomir Eudochia, în interesele lui Toma Denis împotriva Serviciului Fiscal de Stat, ca fiind inadmisibilă.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 6 octombrie 2025, acțiunea înaintată de Denis Toma, prin intermediul avocatului Eudochia Jomir, împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea procesului-verbal de preluare a bunurilor la evidență nr. ***** din 21 martie 2024 emis de Serviciul Fiscal de Stat, s-a declarat inadmisibilă, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

**Solicitarea recurentului:**

La 22 octombrie 2025, Denis Toma, prin intermediul avocatei Eudochia Jomir, a declarat cerere de recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 6 octombrie 2025, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii spre examinare.

La 29 octombrie 2025, cauza dată a fost repartizată judecătorului Sîrbu Victoria, membrii completului fiind judecătorii Braga Angela și Cașcaval Andrei.

**Argumentele părților:**

În motivarea cererii de recurs a reiterat argumentele expuse din cererea de chemare în judecată, invocând suplimentar că nu este de acord cu încheierea primei instanțe, o consideră neîntemeiată și nemotivată, întrucât procesul-verbal de preluare a bunurilor la evidență nr. ***** din 21 martie 2024, produce în sine efecte juridice față de reclamantul, Toma Denis, fiind un act individual defavorabil.

Consecvent, a menționat că, instanța de judecată, neîntemeiat, a respins cererea de amânare a examinării cauzei, pe motivul aflării avocatei, Jomir Eudochia, în concediu anual de odihnă, drept fundamental legal.

Astfel, a opinat că, instanța, a dispus examinarea demersului de inadmisibilitate a acțiunii în lipsa reclamantului și a avocatului acesteia, care se afla în concediu de odihnă, motiv din care consideră că, de către instanța de judecată a fost încălcat dreptul la un proces echitabil al părților, pe prezenta cauză.

Pe motivele enunțate, recurentul Toma Denis prin intermediul avocatului Jomir Eudochia, a solicitat admiterea recursului, casarea încheierii primei instanțe, cu

pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii spre examinare.

La 23 aprilie 2026, Serviciul Fiscal de Stat a depus referință asupra cererii de recurs declarat de Toma Denis, solicitând respingerea cererii de recurs.

**Verificarea termenului de declarare a recursului:**

Conform art. 242 din Codul administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

La caz, Colegiul Civil a constatat că încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 6 octombrie 2025, a fost expediată părților prin intermediul poștei electronice la 7 octombrie 2025 (f.d.74), iar la 20 octombrie 2025, recurentul Toma Denis a depus recurs împotriva acesteia, fapt ce se confirmă prin ștampila aplicată pe plicul poștal (f.d.75-80).

Astfel, raportând la normele legale pre citate la circumstanțele speței, Completul specializat consideră că recursul declarat de Toma Denis, este depus în interiorul termenului legal.

**Aprecierea instanței de recurs:**

Studiind recursul declarat și materialele cauzei, Colegiul consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul.

Conform art. 241 alin.(1), (3) din Codul administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. (3) Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, actele cauzei atestă că, la 20 ianuarie 2025, reclamantul a expediat în adresa Serviciului Fiscal de Stat o cerere prealabilă, prin care a elucidat noi circumstanțe, care nu erau cunoscute de către Serviciul Fiscal de Stat, și a solicitat anularea procesului-verbal nr. ***** din 21 martie 2024 al Serviciului Fiscal de Stat de preluare a bunurilor la evidență ca bun fără stăpân a bunului imobil, amplasat în *****, cu suprafața totală de 30,3 m.p., nr. cadastral *****.

Serviciul Fiscal de Stat de Stat a examinat cererea prealabilă nr. 01 din 20 ianuarie 2025, iar prin răspunsul nr. ***** din 31 ianuarie 2025, a comunicat următoarele.

În conformitate cu prevederile pct. 64 din Regulamentul cu privire la modul de evidență, evaluare și vânzare a bunurilor confiscate, fără stăpân, sechestrate ușor alterabile sau cu termen de păstrare limitat, a corpurilor delicte, a bunurilor trecute în

posesia statului cu drept de succesiune și a comorilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972 din 11.09.2001, bunurile care nu au proprietar sau al căror proprietar nu este cunoscut se consideră bunuri fără stăpân și trec în proprietatea statului în temeiul hotărârii instanței judecătorești, pronunțate la cererea Serviciului Fiscal de Stat.

În procesul de acumulare a materialelor necesare, s-a stabilit că bunul imobil amplasat în *****, nu este înregistrat juridic în Registrul bunurilor imobile și informații referitor la proprietar nu sunt, respectiv, a fost preluat la evidența Serviciului Fiscal de Stat conform procesului-verbal de preluare a bunurilor la evidență nr. ***** din 21 martie 2024, ca presupus bun fără stăpân.

Astfel, dat fiind faptul că Denis Toma deține un certificat de moștenitor testamentar asupra patrimoniului rămas după decesul cet. Poilov Dmitri, a.n. *****, este în drept să inițieze procedura de înregistrare a dreptului de proprietate asupra bunului imobil.

Potrivit copiei procesului-verbal ***** din 21 martie 2024 de preluare a bunurilor la evidență, a fost preluat la evidență bunul imobil, amplasat în *****, cu suprafața totală de 30,3 $m^2$, nr. cadastral *****.

Pe cale de consecință, Colegiul constată că reclamantul Denis Toma, prin acțiunea de contencios administrativ înaintată împotriva Serviciului Fiscal de Stat a contestat procesul-verbal nr. ***** din 21 martie 2024, de preluare a bunurilor la evidență.

Prima instanță, prin încheierea din 6 octombrie 2025, a declarat inadmisibilă acțiunea depusă în contencios administrativ de către Toma Denis, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 22 octombrie 2025, Toma Denis, a contestat-o cu recurs, invocând argumentele expuse mai sus.

Analizând cele invocate de recurent prin prisma celor constatate din dosar, Completul de judecată remarcă că, la caz, instanța de fond întemeiat a declarat inadmisibilă acțiunea înaintată de către Toma Denis, pe motiv că reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17.

În corespundere cu art. 5 Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Conform art. 7 din Codul administrativ, autoritate publică se consideră orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public.

Potrivit art. 8 din Codul administrativ, regimul de putere publică reprezintă ansamblul competențelor prevăzute de lege în vederea realizării sarcinilor autorităților publice, care le conferă posibilitatea de a se impune cu forță juridică obligatorie în

raporturile lor cu persoane fizice sau juridice.

În temeiul art. 10 alin. (1) Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Prin prisma art. 15 alin. (2) Cod administrativ, operațiunile administrative pot fi contestate doar concomitent cu actul administrativ individual, *cu excepția operațiunilor administrative executorii sau îndreptate împotriva unui terț*.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 39 alin. (2) din Codul Administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În conformitate cu prevederile art.189 alin.(1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Subsecvent se remarcă că, în sensul Codului administrativ, prin persoană vătămată se înțelege orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate.

Titularul interesului legitim este persoana ale cărei interese sunt nu doar de fapt, ci și protejate printr-o normă legală. Interesul legitim se referă la poziția juridică față de administrație. Vătămarea drepturilor persoanei se produce, mai întâi, prin faptul că dreptul sau interesul său legitim este nemijlocit lezat prin actul administrativ emis de autoritatea publică.

Astfel, pentru a pune în mișcare o acțiune în judecată, este necesară îndeplinirea cumulativă a unor exigențe, precum ar fi respectarea procedurii prealabile, competenței jurisdicționale, existența împuternicirilor și a capacității procesuale etc.

Instituirea exigențelor de admisibilitate nu urmăresc restrângerea accesului liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat beneficiază în condițiile legii, ci exclusiv instaurarea unei ordini juridice indispensabile circuitului constituțional prevăzut în art. 20 din Constituție, prevenindu-se, astfel, abuzurile și asigurându-se protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți.

Pentru ca un interes să devină un drept subiectiv, este necesar ca el să apară în

cadrul unui raport juridic care să creeze, în temeiul legii, o obligație în sarcina subiectului. De aceea, în cazul în care un interes nu apare în cadrul unui raport juridic, urmează să intervină o prevedere legală pentru ca un astfel de interes să poată fi ocrotit în justiție. Astfel încât, este absolut cert consacrat că, depunerea unei acțiuni în contencios administrativ în anulare, urmează să fie însoțită de dovada incontestabilă atât a interesului, cât și a apartenenței de drept în promovarea acțiunii, iar dreptul vătămat cât și interesul legitim trebuie să fie real, actual și personal, ceea ce la caz nu se atestă.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sânt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs. Alineatul 2, lit. e) al aceluiași articol, prevede că, , acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Raportând aceste exigențe legale la circumstanțele cauzei, instanța de apel constată că reclamantul Toma Denis a contestat procesul-verbal nr. ***** din 21 martie 2024 întocmit de Serviciul Fiscal de Stat privind luarea la evidență a unui bun imobil.

Din conținutul acestui înscris rezultă că acesta nu conține o dispoziție cu caracter decizional, nu stabilește un drept sau o obligație pentru reclamant și nu produce prin sine efecte juridice asupra patrimoniului acestuia. Actul contestat se circumscrie unei etape procedurale preliminare, realizate în cadrul mecanismului de identificare și evidențiere a bunurilor susceptibile de a fi declarate fără stăpân.

Prin urmare, procesul-verbal contestat reprezintă o operațiune administrativă cu caracter tehnico-organizatoric, emisă în scopul pregătirii eventualei sesizări a instanței de judecată pentru constatarea statutului juridic al bunului, fără a decide asupra dreptului de proprietate.

Prin urmare, reieșind din dispozițiile legale enunțate, corect a statuat prima instanță că actul contestat este unul intermediar, emiterea sa precedează emiterea unei hotărâri judecătorești, respectiv, nu poate fi apreciat ca favorabil sau defavorabil, iar prin efectele pe care este chemat să le producă, nu sunt încălcate careva drepturi sau libertăți stabilite de lege a reclamantului Denis Toma, or acesta nu întrunește elementele obligatorii caracteristice unui act administrativ prevăzute la art. 10 alin. (1) Codul administrativ.

Mai mult ca atât, prin răspunsul nr. ***** din 31 ianuarie 2025, Serviciul Fiscal de Stat a informat reclamantul Denis Toma că, dat fiind faptul că acesta deține certificatul de moștenitor testamentar asupra patrimoniului rămas după decesul cet. Poilov Dmitri, este în drept să inițieze procedura de înregistrare a dreptului de proprietate asupra bunului imobil.

Subsecvent, Completul judiciar reține că, potrivit, pct. 64 al Regulamentului cu privire la modul de evidență, evaluare și vânzare a bunurilor confiscate, fără stăpân,

sechestrate ușor alterabile sau cu termen de păstrare limitat, a corpurilor delicte, a bunurilor trecute în posesia statului cu drept de succesiune și a comorilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972 din 11 septembrie 2001, bunurile care nu au proprietar sau al căror proprietar nu este cunoscut se consideră bunuri fără stăpân şi trec în proprietatea statului în temeiul hotărârii instanței judecătorești, pronunțate la cererea Serviciului Fiscal de Stat. Cererea se înaintează la expirarea unui an din ziua luării la evidență a bunurilor

Pe parcursul acestui an Serviciul Fiscal de Stat întreprinde măsuri în vederea identificării proprietarului și acumulării dovezilor pentru a fi prezentate în instanța de judecată, conform Codului de procedură civilă. La bunurile fără stăpân se raportează, de asemenea, lucrurile, obiectele de valoare și banii, asupra cărora a fost pierdut dreptul de proprietate în urma expirării termenului de prescripție sau al căror deținător a plecat din localitatea respectivă și domiciliul lui nu este cunoscut Se consideră bunuri fără stăpân: a) locuințele și clădirile auxiliare, bunurile de uz casnic și alte bunuri, obiectele de valoare, banii etc., dacă în decursul unui an din momentul constatării, titularii nu au revendicat drepturile asupra lor și a fost pronunțată hotărârea judecătorească prin care s-a constatat că sunt bunuri fără stăpân.

Potrivit pct. 67 din Regulamentul sus-menționat, constatarea, luarea la evidență și păstrarea bunurilor fără stăpân este de competența Serviciului Fiscal de Stat.

Astfel, conform pct. 69 din Regulament, Serviciul Fiscal de Stat va lua la evidență bunurile sesizate și va întreprinde măsuri pentru a fi transmise spre utilizare în conformitate cu prevederile prezentului Regulament.

Totodată, potrivit pct. 75-76 din Regulament, în scopul exercitării atribuțiilor privind constatarea și evidența bunurilor specificate în prezentul Regulament, Serviciul Fiscal de Stat, pe măsura necesității, însă cel puțin o dată pe an, efectuează controale la judecătorii, organele Ministerului Afacerilor Interne, procuratură, la autoparcări, ministere și departamente și la depozitele din subordinea lor, verificându-le gestiunea. Aceste controale se efectuează cu participarea obligatorie a reprezentantului unității supuse controlului. Rezultatele controlului se consemnează într-un proces-verbal întocmit în două exemplare, dintre care unul se înmânează reprezentantului unității supuse controlului.

La caz, Completul judiciar, atestă că, în urma acțiunilor întreprinse de către Serviciul Fiscal de Stat nu s-a adoptat nici o hotărâre/decizie, or, în momentul în care proprietarul bunului nu este cunoscut se consideră bun fără stăpân și trece în proprietatea statului în temeiul hotărârii instanței judecătorești, pronunțate la cererea Serviciului Fiscal de Stat, iar procesul-verbal nr. ***** din 21 martie 2024 este un act cu caracter procedural, emis în scopul executării prevederilor Regulamentului cu privire la modul de evidență, evaluare și vânzare a bunurilor confiscate, fără stăpân, sechestrate ușor alterabile sau cu termen de păstrare limitat, a corpurilor delicte, a bunurilor trecute în posesia statului cu drept de succesiune și a comorilor, aprobat prin Hotărârea

Guvernului nr. 972 din 11 septembrie 2001.

În aceeași ordine de idei, Completul judiciar constată că, la 21 martie 2024, autoritatea pârâtă nu a emis nicio decizie cu referire la drepturile reclamantului, fapt ce rezultă din conținutul procesului-verbal nr. *****, care nu constituie în sine un act administrativ individual potrivit art. 10 din Codul administrativ, ci este o operațiune administrativă în sensul art. 15 alin. (1) din Codul administrativ, care nu produce ca atare efecte juridice.

Astfel, Completul judiciar remarcă că, acțiunea acestuia a fost îndreptată în contestarea unei operațiuni administrative, or, la caz procesul-verbal de preluare a bunurilor la evidență nr. ***** din 21 martie 2024 nu constituie o decizie și acesta nu produce în sine efecte juridice față de reclamant. Procesul-verbal de preluare a bunurilor la evidență nr. ***** din 21 martie 2024 a fost întocmit întru exercitarea obligațiunilor Serviciului Fiscal de Stat, în scopul conservării bunului.

În aceste condiții, Completul judiciar notează că, procesul-verbal contestat nu produce prin el însuși efecte juridice asupra dreptului de proprietate și nu determină trecerea bunului în patrimoniul statului. Acesta reprezintă doar o etapă procedurală premergătoare unei eventuale sesizări a instanței de judecată și nu conține o manifestare de voință prin care să fie stabilite, modificate sau stinse drepturi ori obligații în sarcina reclamantului.

Contrar susținerilor recurentului, simplul fapt al luării bunului la evidență nu este apt să producă o atingere juridică actuală și directă drepturilor acestuia, întrucât situația juridică a imobilului urmează să fie tranșată exclusiv de către instanța competentă, în cadrul procedurii prevăzute de Regulament, cu respectarea garanțiilor procesuale corespunzătoare.

Deasemenea, Completul nu poate reține nici argumentul recurentului potrivit căruia calitatea sa de moștenitor ar fi suficientă pentru a justifica existența unui drept vătămat în sensul art. 17 din Codul administrativ.

În materia contenciosului administrativ, nu este suficientă invocarea unui interes de fapt sau a unei eventuale vocații juridice, ci este necesară demonstrarea existenței unui drept sau a unei libertăți recunoscute de lege, afectate în mod direct prin activitatea administrativă contestată.

Or, recurentul nu a demonstrat că procesul-verbal nr. ***** din 21 martie 2024 a generat în privința sa consecințe juridice directe, actuale și individualizate. Acesta nu a indicat ce drept concret i-ar fi fost restrâns, modificat ori suprimat prin emiterea procesului-verbal și nici nu a prezentat argumente care să permită calificarea documentului contestat drept act administrativ individual în sensul art. 10 din Codul administrativ.

*A contrario*, din materialele cauzei rezultă că, însăși autoritatea fiscală a comunicat recurentului posibilitatea inițierii procedurii de înregistrare a dreptului asupra bunului imobil, astfel încât emiterea procesului-verbal contestat nu a avut ca efect

excluderea acestuia de la exercitarea căilor legale pe care le consideră disponibile pentru valorificarea pretinselor sale drepturi.

Respectiv, raportând normele de drept sus-indicate circumstanțelor cauzei, Completul judiciar, reieșind din dispozițiile art. 207 alin. (2) lit. e) în coroborare cu art. 39 alin. (2), art. 17 și art. 189 alin. (1) și alin. (2) din Codul administrativ, atestă că, sesizarea instanței de judecată de către orice persoană, care în opinia sa revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice, fie prin refuzul autorității administrative de a soluționa în termenul legal o cerere, implică existența obligatorie a două condiții, și anume, existența vătămării unui drept subiectiv recunoscut de lege a reclamantului și vătămarea dreptului său să fie cauzat printr-un act administrativ, fie prin refuzul autorității administrative de a soluționa în termenul legal o cerere, de altfel la caz, contestarea unei operațiuni administrative, care de sine stătător nu produce careva efecte juridice, nu reprezintă o revendicare al unui drept încălcat în sensul art. 17.

În sensul Legii, revendicarea dreptului trebuie să se deducă din susținerile formulate prin acțiunea înaintată în judecată, în conținutul căreia urmează a fi arătată vătămarea dreptului personal, deoarece expresiile utilizate în textul art. art. 17, 39 și 189 din Codul administrativ de „drept vătămat” şi de „încălcarea unui drept al său” se referă la drepturi subiective concrete, fiind excluse așa numitele drepturi prin ricoșeu, ipotetice, iluzorii sau virtuale, precum și acțiunile populare (*actio popularis*).

În această ordine de idei, corect a statuat și prima instanță că procesul-verbal nr. ***** din 21 martie 2024, de preluare a bunurilor la evidență, nu poate constitui un temei pentru revindecarea de către reclamant a unui drept încălcat prin activitatea administrativă a Serviciului Fiscal de Stat, dat fiind că nu conține careva dispoziții executorii în adresa reclamantului, nefiindu-i instituite careva obligații acesteia, or reclamantul solicită anularea unor operațiuni administrative care urmează a fi contestate doar concomitent cu actul administrativ emis la finalizarea procedurii administrative demarate.

Prin urmare, sunt întemeiate concluziile primei instanțe că, faptele și operațiunile administrative nu pot face obiectul acțiunii în contencios administrativ, în scopul verificării legalității lor, or acestea urmează a fi examinate prin prisma actului administrativ contestat.

În această ordine de idei, Completul judiciar relevă că, normele legale citate nu prevăd un contencios obiectiv de legalitate și denotă opțiunea legiuitorului pentru un contencios administrativ subiectiv efectiv, implicând revendicarea apărării unui drept subiectiv propriu al reclamantului prin activitatea administrativă, astfel încât înaintarea oricărei acțiuni din categoria acțiunilor în contencios administrativ prevăzute de art. 206 alin. (1) Codul administrativ evocă pentru admisibilitate întrunirea condițiilor nominalizate.

Subsecvent, în ceea ce privește critica recurentului referitoare la pretinsa încălcare

a dreptului la apărare prin respingerea cererii de amânare a ședinței de judecată din 30 septembrie 2025, Completul reține următoarele.

Din actele dosarului rezultă că prin încheierea instanței de fond a fost fixată ședința de pregătire a cauzei pentru data de 17 iunie 2025. La solicitarea reprezentantului reclamantului, avocatul Eudochia Jomir, examinarea cauzei a fost amânată, instanța acordând părții posibilitatea efectivă de a-și exercita dreptul la apărare și de a participa la dezbateri.

Ulterior, pentru ședința fixată la data de 30 septembrie 2025, reprezentantul reclamantului a formulat o nouă cerere de amânare, invocând faptul aflării în concediu anual de odihnă.

Potrivit art. 206 alin. (5) din Codul de procedură civilă, neprezentarea reprezentantului nu împiedică examinarea cauzei, iar instanța poate amâna o singură dată judecarea cauzei în legătură cu neprezentarea motivată a reprezentantului participantului la proces.

Prin urmare, Completul judiciar reține că, instanța de fond a aplicat corect dispozițiile legale incidente, în condițiile în care reclamantului i-a fost deja acordată o amânare pentru același motiv procesual. În asemenea circumstanțe, respingerea celei de-a doua cereri de amânare nu poate fi calificată drept o încălcare a dreptului la apărare, ci reprezintă exercitarea atribuțiilor procesuale ale instanței în vederea asigurării examinării cauzei într-un termen rezonabil.

Mai mult, recurentul nu a demonstrat existența vreunei imposibilități obiective de a-și asigura reprezentarea prin alt avocat și nici nu a indicat care argumente sau probe esențiale ar fi fost împiedicat să prezinte ca urmare a examinării cauzei în lipsa sa. În lipsa demonstrării unui prejudiciu procesual concret, simpla nemulțumire față de soluția adoptată nu este suficientă pentru a concluziona asupra încălcării dreptului la un proces echitabil.

Așadar, în condițiile în care acțiunea în contestare nu întrunește condițiile procedurale pentru a fi apreciată ca fiind admisibilă, instanța de judecată nu va purcede la examinarea și soluționarea fondului cauzei de contencios administrativ la acțiunea reclamantului, deoarece chestiunile de procedură preced fondul acțiunii în contenciosul administrativ.

Raportând normele de drept incidente la circumstanțele cauzei, Completul judiciar conchide că instanța de fond în mod legal a constatat inadmisibilitatea acțiunii înaintate de Toma Denis.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt și de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate și care ar duce la anularea acesteia, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat și de a menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 6 octombrie 2025, ca întemeiată și legală.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

**d e c i d e:**

Se respinge recursul declarat de către Toma Denis.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 6 octombrie 2025.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecătorul
Sîrbu Victoria

Judecătorii:
Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/